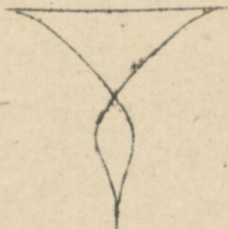

ХРІН

ТАБОРОВА

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА

ГАЗЕТА

з. 8

КОРНЬБЕРГ - 1946-Листопад

КОМЕНТАРЧИК

Вже що Ви не кажіть, панове,
але наша газета "Урін" то є чи не
найкраща на цілу Німеччину, а мо-
же й на всю Європу...

Та в цілому світі чи знайдете
таку саму?

Ні, не знайдете! Коли навіть
звичайна газета та коштує марку, а
про книжки нема й мови: — як не 5
то 10, або 15 марок...

Воно звісно по наших заробітках
це й не дорого, а все-ж не в кише-
ню, а навпаки...

А то-ж такий "Урін", всього-на-
всього... 20 пфенігів!

А купіть тепер Ви що путяще за
20 пфенігів?!

Дешево й сердито!

Ото-ж то й не диво, що коли
продавали число 7-мі цієї дикви-
ни, то скільки людей покалічилося,
а скільки гудзиків обірвано, скіль-
ки поту було пролито?..

Та не всі мали змогу утасливити
себе таким цінним надбанням, бо за
кілька хвилин вже все було

випродане, а нашого кольпосертер гро-
хи не розірвали на шматки.

І коли там Рибаківське, з'явився пан
головний редактор "Хрону" то, /оце
хоч врте, хоч не врте, бігме один
з читачів не пошкодував 20 пієн-
тів — хотів і редактора купити, ка-
же: — Для колекції! ...

Та на щастя це було якраз вечо-
ром, то наш пан редактор — по під
столами та через вікно; ... вислизнув.

Завдячуючи такій спритності па-
на редактора, власне і цей нумер
мав можливість появитись на світ.

Надалі хочемо попередити шанов-
не читачтво, що з редакції ніщо не
продається, редакторів у нас продаж-
них також немає.

А на далі постарасмось збільшити
наклад штук на десять, цим надіємо-
мось задовольнити потребу широкого
громадянства.

Одно тільки нам не зрозуміле, це
те — що всі так хочуть "Хрону", а
як він появиться — то вже не лає його
на чім світ стоїть. Як у тієї при-
казці: "Як не бачу, душа мре, а поба-
чу — з душі пре..."

=====

=====

ГОРІЛКА

Всі кажуть що горілка є дуже шкідлива річ.

Чавіть хтось цілу доповідь витолосив про це на вечорі молоді. І можна сказати — красномовну доповідь.

Але то все неправда. Горілка то є перший поради́ник людини що не дасть сама собі ради.

Приміром, швендляє чоловік по таборі, не знає до чого своїх рук приложити. На роботу його не дуже потягує, бо не знайде підходящі за своїм смаком... От бува знечевя зачепиться такий чоловігта десь за чарку, та й перекине її, а за тією другою, третю...

Тоді то всі проблеми, самі складніші виясняються як на долоні.

А долоні так і сверблять, так і хочеться їх прикласти до чого будь.

Тут уже залежить від темпераменту самого чоловігги.

У багатьох виявляється непереможне бажання прикладати свої сверблячі долоні до чужої пики...

Але то справа ризикова, бо бу-
ва та пика як прикладе свої руки
до "сверблящої" особи-то й голова роз-
щепиться як атом.

Тоді шукають щось інше і прикладають
до нього свої руки з усією пильніс-
тю...—Дивно, що в такому стані ува-
гу людини найчастіше притягують...
—вікна. І лупить тоді вона по тих
вікнах як не поліном, то головою.

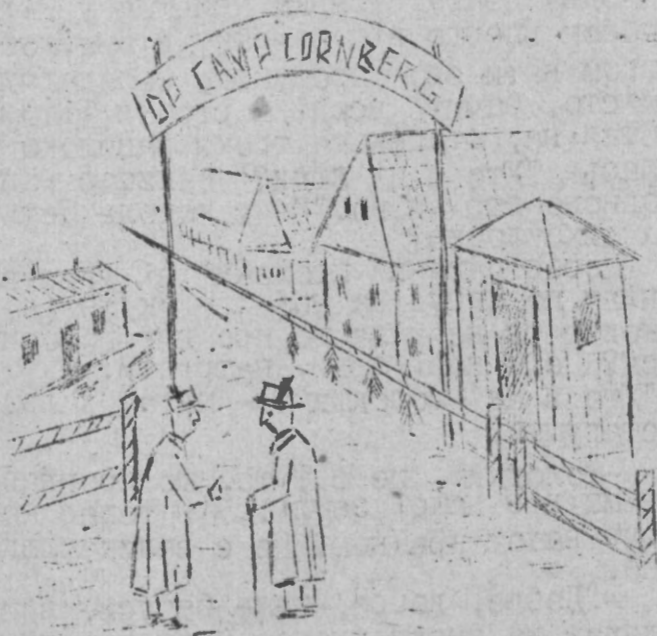
Або іде собі такий панисько вули-
цею, а вона тоді стає йому вузенька-
вузенька, така що насилу чоловік про-
тискується поміж стінами, тут натрап-
ляє на пивні бочки, скажемо по вул.
Шевченка, —качас та перекидас він
ті бочки аж пиво плющить на всю ву-
лицю.

Тут вже і поліція має нагоду пол-
рацювати, бо-ж якби не такі випадки
то нащо і поліція потрібна?

От скажіть тепер що горілка не ко-
рисна річ? Якби не вона, то в таборі
хоч пропадай з нудьги.

Шкода що ми не маємо власних буря-
кових плантацій, могли б тоді ще й
не такі "коники" показувати...

Г-ай.

— Не за національність в цьому таборі!

— Я знаю що в їхніх школах вивчають українську, англійську, німецьку мови, але яка в них рідна мова— не відомо...

СЕРІЙ СМІЮТЬСЯ

Хто є ці люди?

Одна стара селянка прийшла у місто, щоб проміняти свої продукти. Оглядаючи місто, бачить всьди портрети Тіто і Сталіна, старенька трохи занепокоїлась — "Хто є ці люди?" — питає вона одного стрічного. "Де є король Петро і Михайлович?"

Перестрашений прохожий зі здивуванням поглянув на неї: — Як же це, невже ти не чула що про них говориться? Це ж нові люди, патріоти. — "Хто є цей молодший?" — питає далі старушка. —

— Молодший, це є Тіто, що прогнав німців з нашої землі. Він тепер керує нашою країною. Це є велика людина.

— "Добре, добре, — каже бабуся, — виглядає на енергичного, мабуть велика людина. — А цей другий, старший, з вусами?"

— А це ж Сталін! Це найбільший приятель Югославії. Він поміг нам своїм військом — прогнати німців

звільнив від гунів. Це наш най
більший приятель добродієць.

— "Гарно, — каже старенька, — якщо в
він дійсно поміг нам, то це справ
ді наш великий приятель."

— Певно, — відповідає прохожий.

— "Але коли б він тільки хотів по-
могти нам прогнати москалів і кому-
ністів, тоді був би нам справжнім
братом" — закінчує стара селянка.

=====

ВЕЛИКА КОНКУРЕНЦІЯ

Голод, біда, безпорядки переслі-
дування в Греції, примусили козову
собаку, безрогу і осла перейти в
Югославію, де як пише югославська
преса тече мед і молоко. До кордо-
ну супроводжували їх приятелі і
просили щоби вони написали скоро
тільки туди прибудуть.

Не пройшов ще і один місяць, а три
ці емігранти повернулись назад в
голодну Грецію.

Розуміється, їхні приятелі думали,
що вони прийшли і їх забрати туди,

але...

— Не дозволяють тобі ані гавкнути
— заявила собака.

— Куди я не повернулася, всюди до-
ли мене як хто міг, — каже корова.

— Прийняли мене з найбільшими по-
честями, — гордо казав осел, однак
я мусів тікати відтіля, бо там ве-
лика конкуренція.

— А свинська більшого вил якого
немає, на цілому світі, знайшла
я тут...

Не було написану в письмі, яке
безрога передала ослом.

=====

Рецепта на світовий мир

Провідник американських комуніс-
тів Вільям Фостер сказав, що сві-
товий мир буде забезпечений, якщо
Викенеться з Китаю американців,
з Палестини і Індонезії англіїців
а французів з Індійського Конго,
якщо перестануть неприхильно писа-
ти про СРСР, якщо большевикам даст-
ся вільну руку в Європі, Азії,

Дістат: доки що, доки що
не забавас ще чогось — це було б
все.

/ сербської газети
"С л о б о д а" № 22. /

С М І Х з а О К Е А Н У

"Д а й о ш ч а с и !"

По центральній всій Європі
Голки й чути голоси:
"Москалі годинник вкрали",
По московському "часи"!

А як маєш ще годинник,
То ж з собою не носи,
Бо герой советський спинить:
"— Руки вверх... Дайош часи!"

Будь якого демокрада
Ти візьми і патруси, —
В шалці, в чоботях, в кишенях,
Скрізь знайдеш чужі "часи".

В Іразі, в Львові, у Софії
Познайомилис, вже всі
Із московським привітанням:
"Гражданін! Дайош часи..."

Навіть в ОН-і можна чути
Іронічні голоси:

-Сілай далі від "Громижів"
Щоб не свиснули "часи".

"Передом" -
Буенос-Айрес

* *

Ім'ям Де Пі

Названо нас

А права зовсім не дано,

Але тобі -

Наш листий час

І нам також не все одно

Однак тягли

Вже наші жили

Екзистенції і тоді -

Як узяли

І нас морили

В тюрмі на нормах і воді.

Лише усім

Хто ще не знає

Кінстутиниу большевицьких пут, -

Ми розкажім
Чого блукаєм,
Чого не дома ми, а тут...
Наші слова
Як гострий меч -
Протну залізную стіну,
І вся земля
З кінця в кінець
Нескінчену кінчить війну.
І як один
Крізь вогонь, громи,
Як запалас бою вир -
Тоді ходім,
Щоб уже дома
Вітати дійсний спокій, мир!

ПРОСТА, ТА НЕ ВИГОДА

Наситі я на місці призначення на тому місці, де мене чекає тяжка праця. Але я цього не лякаюсь, я готувався до цього вже давно й кожну хвилину обдумав десятки раз під час своєї дев'ятиденної дороги. Безмежна радість наповнювала мене.

Я вивався в кінці з того туберкульозного місця, де кожної хвилини загрожувала небезпека захворіти, що зненавидіти мою працю, яку я так полюбив.

Бути лікарем — це моя мрія з дитинства, тому надіявся, що незабаром зможу при впертій праці над собою досягнути докторат.

І оце я вперше повинен обняти прагнущого заступника лікаря діточих недуг, тут в українській оселі, на чужині.

Що за щастя працювати для добра маленьких. Як гарно коли заплакана мати дякує за допомогу її хворій дитині.

Ходив я так думаючи, по улицах

Корнбергу і розглядає оселю.

Роботи ще не було. Люди не кликали до хворого, а в кімнаті не сидить ся.

Обходивши всі вулички й закутки пізно повернувся я до кімнати.

В кімнаті тепло, привітно. Але в мене голова повна невиразних, солодких думок.

Не зчувся я коли й заснув.

На місці приємних образів дня, почали в уяві виступати якісь загалькові постаті — маляри.

Одна за одною бігли прямо на мене з грізним криком виправляли всякі вискоки, немов би заводили який диявольський танець для мене.

Я з чимраз більшим страхом слідкував за ними. Вони всі проскакували біля мене. За кожним разом я викрикував з острахом, аж сильний удар одного страхіття повалив мене з ніг.

Я крикнув і прокинувся.

Над ліжком стояла заплакана жінка й просила піти до дитини.

по вмирає. Я скоренько одатнувся і бігом поспішив за жінкою, за 5 хви. ми на місці.

Я оглянув дитину, зміряв температуру, дав таблетки на зниження гарячки і пішов спокійно спати, запевнивши жінку, що дитині буде добре. Тільки щоб закликала рано лікаря.

День пройшов спокійно. Я працював в дитячій консультації і дуже втопився.

Вечором поклався в ліжку спокійно, хоч вчорашній сон не сходив з думки.

Че встиг я заплющити очі, як сильний стукіт збудив мене з пів сну.

Ця сама жінка що була вчора, ввійшла в хату.

- Прошу пане, ходіть зараз до мене, бо дитині гірше. Лікар був вилікував дитину, але їй знову погіршало. Це ви вчора наврачили, то ходіть зараз до нас і плоньте три рази. Тоді напевно pomoже зараз... Більше нічого не треба робити... Торохтіла жінка шаленно не даючи

мені діти до слова.

Надаремно я намагався її перекричати. Вона, бачучи, що я опираюся, кричала чимраз голосніше.

Я не витримав: прокогом вибіг на вулицю, а за мною неслися прокльони і вигуки: "чарівнику, пла-не-го! Опире!!...! подіюні незрозумілі слова.

Коли зглянувся, то був я вже під лісом. Та мною сховався в темноті табір.

В голові гуділо мов у вулику. Ча ранок, по нічній блуканині, чомусь знову опинився на тому самому місці. Був стомленим, але спокійним і я твердо рішив! -

- Сьогодні виїжджаю до туберкулезної санаторії.

Там мене чекає праця.

Штиль:а.

—ooOoo—

КОМУ ШО...

—І чого ви таточку журитесь?

Ну комісія так комісія, хіба ж
що тут страшного?

Он ви побачили б, коли я з дівчата
ми ходила ген туди на гору по те-
рен...

Підходимо до куща, аж там лежить
здохлий заєць!

От то страху було!

Ми всі, не оглядаючись бігли-
до самої брами...

А то... комісія.

ДИВЧИЙ ВИПАДОК

На днях один громадянин нашого табору тяжко захворів, так що му- сів піддатися важкій операції шлун- ка.

І дивна річ. в шлунку знайдено дві великих, живих жаби!!

Правда, їх потім викинули в річку але лікарі ствердили, що жаби заве- лись у того громадянина від пиття сирої води.

Щоб запобігти подібним випадкам захворювань, належить замість сирої води пити — П И В О, яке продасть- ся на вул. Шевченка № 12 —

від год. 11-ої до год. 15-ої,
від год. 18-ої до год. 21-ої
к о ж н о г о д н я.

НА ВУЛИЦІ

— Чого це в тебе обличчя таке, ніби ним підлогу мили?

— Та вирвав у лікаря два зуби...

— Два?! Обидва хворі?

— Ні, хворий один, але лікар не мав дрібних на здачу...

У НАВЕЩЬ

— А ці бандуристи грають все таке старе та не модне,—

— якби "хокстрот"...

— Куди це ви добродію чимчикуєте?

— Та їду до коменданта, нехай дас ветеринара — кабанчика вихолостити.

— Нічого не вийде, він брався з своїми ветеринарами "хрін" вихолостити, так нічого й не вийшло...

Вибрикус як і раніше.

Р І З Н Е

* М і н я ю: - Порожні консервні банки, на тютюн "самсад" ажане не дуже товсте коріння. Звертатись під "курилка."

* П о ш у к в ю: - Табір, український, польський або китайський, де давали б 50 штук цигарок "Камель", на тиждень. Писати під "Патріот".

* О ж е н и в с я б - на гарній, пристойній дівчині, років 18-ть, блондинці з освітою, та не маю до цього ніякого бажання.

Листи - на "чл. О. С. У."

* У т о з н а с - скільки років треба вчитись щоб дурнем померти, просимо ласкаво повідомити тих, хто покинув школу.

* В кінці цього року всі німецького походження коти, чи інші тварини будуть проходити курс корнбергської мови, бо не вміючи попросити їсти-нешасні гинуть з голоду прямо на вулицях міста. Трупів цих тварин заборононо закопувати, і їх кидають у річку або в кущі.

=====

Р Е т а П Е Т Е
Р Е С Т Р А Н І Я

Переписувач: — Скільки років у вашій дитині?

Жінка: — Два роки.

Переписувач: — Де ваша дитина була в 1939-му році?

— Яка ваша державна приналежність?

— Греко-католик.

— Дата вашого народження?

— Зачекайте хвилинку, ось я покличу чоловіка.

— Хто Ви таке, чоловік чи жін-
ка? Якщо Ви жінка, то чи не можна
з Вами познайомитись ближче?

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

Добродіє не брат
с т в с — роздає вірним-духопели,
ухналі, і пспотиличники.

В першу чергу особам з духовним
званням.

За одержанням приходити з поро-
жніми руками.

Х т о п е в е н ш о його не
виженуть з Д.П., підшукуйте собі
помешкання з кращими меблями.

Може трапитись роздручення, тоді
не зівайте одружитись!

Х т о з н а с — чи "Хрін" одер-
жить індекс-карту?

Просимо повідомити редакцію.

=====

Видавництво "Чужиною"...

Редагус: — колегія,

Відповідає: В.Л. та І. О.

Корнберг 28 листопаду, 1946 р.